

Catalán: «Vaig haver de demanar festa a la feina per anar a jugar un partit de Segona A amb el Figueres»

Exfutbolista del Figueres, Banyoles, Tamarit, Roses, Esplais, Marca de l'Ham, La Jonquera i Vilajuïga

En una imatge ben habitual a l'època, una colla de marrecs corre darrere una pilota al Parc Bosch de Figueres. Asseguts en un banc, tres avis, amb barret i un escuradents a la boca s'ho miren i comenten la jugada. N'hi ha un que destaca per sobre de tots. 'Aquest arribarà lluny' diuen mentre assenyalen amb el bastó Francisco Zaragoza, «Catalán» (Figueres, 1972). No anaven gens mal encaminats aquells avis, pioners de l'scout, perquè després de passar pel Figuerenc i el Culubret, de seguida va integrar-se al futbol base del Figueres. 'Tu no pots estar en un equip així; has de venir al Figueres', li va dir Juan Echegoyen, membre de l'àrea esportiva del principal club de l'Alt Empordà. Tant és així que, amb setze anys, ja s'estava entrenant amb el primer equip del Figueres a Segona Divisió A a les ordres de Mané. En un context poc habitual, tant ara com fa quaranta anys, el petit Catalán compaginava el futbol i la feina. «Des dels dotze o tretze anys que ja treballava a l'obra amb el pare fent manobre». Nascut i criat al barri de Sant Joan, «i ben orgullós», revela que el nom futbolístic de Catalán li ve de part de la família del pare. «L'avi era el català i som catalans a casa. El pare és ben catalanista!». I no, «mai» va tenir cap problema al camp per «ser gitano». «Sempre he estat una persona molt oberta i alegre». L'oncle Antonio, Chelito, li inculcar la passió pel futbol. «El meu ídol era Maradona i ell sempre em portava equipacions del Barça». Era un davanter centre ràpid i valent que tindria el premi de debutar a la categoria de plata gràcies a Joaquín Peiró. Abans, ja havia anat convocat uns quants cops, contra l'Elx i l'Espanyol, en un partit que el Figueres guanyaria. «El niño trae suerte», deia Peiró que a mitja temporada faria les maletes cap a l'Atlètic de Madrid. «Li agradava molt. Li hauria d'haver dit que se m'emportés amb ell cap a Madrid», riu. Després de molts amistosos i partits de la Copa Generalitat, el setembre del 1989 li arribaria el premi del debut contra el Llevant a Vilatenim. «Em va trucar el delegat del primer equip i em va dir que havia d'anar a entrenar amb els grans al matí. Pensava 'hosti i ara com m'ho faig; què li dic al pare per la feina?' Em va dir 'vés-hi, vés-hi, tranquil. Ja l'hi diré al cap que et doni festa'». I el petit Cata va anar a entrenar i va quedar concentrat a l'Hotel Duran. L'endemà seria el dia gran i gaudiria d'uns minuts a la segona part. «Una mica més i faig un gol. Vaig anar al refús d'un xut de Boria i vaig xutar la mà del porter (Vitaller). Llavors, de cop, veig que se m'acosten els centrals alts i grossos que m'agafen pel coll. Sort que de seguida van venir els companys a defensar-me», recorda. «Garcia Pitarch, Alejo, Mentxaka, Bolaños, Valdo, Pitu Duran, Arturo... Tots em tractaven molt bé». Menció especial, això sí, per a Valor i, sobretot, Napo, amb qui podrien escriure un llibre de les entremaliadures que feien. L'estiu del 1990, Jorge D'Alessandro se'l va endur juntament amb Valverde -pare del jugador de l'Albacete, Víctor- i Martí Alonso i Camós a la pretemporada a Maçanet de Cabrenys. També hi era Napo i entre l'un i l'altre van treure de polleguera el tècnic argentí. 'Qué os pensáis, que estáis en las Olimpiadas?', els cridava quan Cata i Napo feien mortals enrere des del trampolí de la piscina. «Ens havia prohibit saltar del trampolí, però... Ens va castigar sense entrenar a la tarda», riu mentre recorda el fart de menjar pastissos que es feien malgrat l'estrict control amb el pes que imposava D'Alessandro. Després de fer la mili al Tamarit on va ser pitxitxi i va fer el play-off d'ascens a Segona B, una greu lesió de menisc amb el Banyoles va frenar-li la carrera. Continuaria al Roses, a l'Esplais, la Marca de l'Ham -«encara en sóc soci i vaig a veure sempre els partits»-, la Jonquera i el Vilajuïga. «Quan jugava al Figueres li havia dit a la meva xicota que era futbolista i em dedicava a això. Llavors, amb 21 anys ja em vaig casar, vaig tenir la nena i es va acabar el somni de ser professional. Vaig llençar la tovallola. Tot i això, vaig fer cèntims amb el futbol. Abans es pagava molt». Bé, el tren tornaria a passar quan jugava a l'Esplais i el va trucar el Tenerife. «Tenien referències meves i volien que hi anés un mes a provar amb tot pagat. A la meva dona no li feia gràcia i ens vam quedar. A partir d'aquí va continuar jugant i «gaudint com mai» en els clubs de la comarca

mentre ho compaginava amb al feina de col·locador de paviments. «En Manel Cabezos em va ensenyar l'ofici. És el millor entrenador que he tingut mai», diu recordant l'etapa al Vilajuïga. Desvinculat del futbol, comenta la jugada amb els amics tot sovint al restaurant Can Costa mentre lamenta veure el seu Figueres «tan avall». Mentrestant, des de fa vint anys que es dedica a fer mercats amb la seva dona. Cadaqués, Pals, l'Estartit, Port de la Selva, Empuriabrava, Sant Pere Pescador, Roses... Cada dia a un lloc diferent. I sí, la gent el coneix a la parada. «'Per què no vas continuar jugant?', em pregunten. Jo ric». Un parell de parades al costat, Oriol Alsina, ara entrenador del Terrassa, que també ha fet mercats molt de temps, l'assenyala. 'Aquest sí que n'era de bo'. Ell no li porta pas la contrària. «Tenia qualitat per jugar més temps més amunt. Podia haver arribat a Primera».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/03/09/catalan-vaig-haver-demanar-festa-127717409.html>